

[Buchart Petersen.]

gen foreløbig er endt med, at den almindelige levnedsmiddellovgivning hører under miljøministeren og de specielle love om kød, mejeriprodukter og altså nu også mælk hører under landbrugsministeren.

Hvad selve det foreliggende lovforslag angår, har det også en vis forbindelse med den nye miljølov, idet afskaffelsen af sundhedskommissionerne med den nye miljølovs ikrafttræden pr. 1. oktober i år har gjort det aktuelt at føre tilsynet med konsummælkbesætninger og -mejerier over til den anden instans, og det er altså blevet kommunalbestyrelserne. Dette svarer til, at kommunalbestyrelserne har fået tilsynsopgaver efter levnedsmiddellovgivningen i det hele taget, og er for så vidt et helt naturligt led i denne udvikling.

Jeg kan forstå på landbrugsministerens fremsættelsestale, at der ikke har været nogen indvendinger fra kommunernes side mod denne nydannelse, bortset fra at Storkøbenhavn's mælkekontrolkommission har været utilfreds med, at mælkekontrolkommissionen ikke som hidtil kan udøve kontrol med den mælk, der tilføres Storkøbenhavn, selv om den produceres langt væk fra byen København. Jeg tror dog, man må være enig med landbrugsministeren i, at det ville være lidet hensigtsmæssigt at lave en undtagelse på dette område. Når man ved, den nye levnedsmiddellov har oprettet de såkaldte levnedsmiddelkontrollenheder som noget, man skal kunne bygge på i al almindelighed med hensyn til levnedsmiddelkontrollen hele landet over, så må kontrol med mælk til Storkøbenhavn også følge dette system.

Der er i lovforslaget taget højde for kommende EF-bestemmelser om mælk, og hvad dertil hører, under den såkaldte harmoniseringsproces inden for EF. Det er naturligvis nødvendigt, at vi også på dette punkt får vor lovgivning udformet sådan, at vi kan tilpasse vort system til de EF-bestemmelser, der måtte blive gennemført, men jeg vil gerne understrege, at jeg anser det for noget

meget vigtigt, at vi ikke fra dansk side opgiver nogle af de resultater, som vi ved et langvarigt samarbejde mellem staten og landbrugserhvervet er nået frem til, ikke mindst netop på mælkeområdet.

Jeg kan være enig i, at man fra dansk side, således som det er udtrykt i ministerens fremsættelsestale, fastholder, at den særlig indgående kontrol med kvægbesætninger og med mælk alene skal gælde for de besætninger og den mælk, der skal bruges til konsummælkprodukter. På den anden side vil det være rimeligt, at vi er meget tilbageholdende med at strække os for vidt i retning af at lempe de krav, vi stiller til mælkenes produktion og behandling, også fordi vi har en helt naturlig interesse i, at vi ikke skal kunne blive nødt til at åbne for mælk og mælkeprodukter her til vores land, som har en væsentlig ringere standard, end vi nu igennem mange år har indstillet os på.

Hvad særlig angår udgifterne ved mælkekontrollen — det er jo en af de vigtige årsager til, at dette lovforslag fremsættes, at man har haft store vanskeligheder med at få fordelt udgifterne ved mælkekontrollen — så har jeg forstået, at man på et vigtigt tidspunkt under overvejelserne har været inde på at lægge disse kontroludgifter på mælkeprodukterne. Efter bemærkningerne til lovforslaget skulle disse udgifter andrage ca. 2 øre pr. kg fremstillet konsummælkprodukt, men det tal stammer helt fra 1971, og det vil derfor være realistisk at regne med, at også disse udgifter nu vil andrage et noget større beløb end dette tal.

Navnlig på baggrund heraf synes jeg, det er meget tilfredsstillende, at resultatet af overvejelserne er blevet, at man i lovforslaget har foreslået, at udgifterne ved mælkekontrollen som hidtil skal afholdes af kommunerne og ikke lægges på mælkeprisen. Mælkeprisen må efter min opfattelse skånes for stigninger i så vid en udstrækning som overhovedet muligt, ikke mindst under de nuværende forhold, hvor mange lever under meget hårde økonomiske forhold, og hvor det er afgørende, at mælken, et dagligt nød-